

Minner fra sommerjobb som postbud

Selv om jeg ikke synes det er lenge siden, er det mellom 50 og 60 år siden jeg hadde min første sommerjobb. Jeg gikk på realskolen (og senere gymnas) på Mysen, og i de lange sommerferiene måtte en prøve å tjene litt penger. Var heldig og fikk prøve meg som postbud, en jobb jeg hadde i flere sommerferier.

Den første sommeren skulle jeg vikariere som landpostbud. Det var å sykle fra Mysen og opp til Momarkenkrysset. Der begynte utdeling av post. Først til Monautsikten, så tilbake til Momarken og ned til Ramstadkrysset. Der bortover Homstvedtsletta til Åsengen mølle. Derfra opp til Buer på grensa til Trøgstad. Der skulle helst postsekken være tom. Arbeidsdagen

Postmester Jonannes Eckhoff Wiik fungerte fra 1/9 1946 til 1/2 /957

var over og det var å komme seg raskest mulig tilbake til Mysen.

Men først var det opplæring. Han som hadde ruta fast, Johannes Skjervengen, hadde motorsykkel og jeg satt på med ham et par dager. Men enkelt var det ikke, dårlig med navn på postkassene var det også. Spesielt husker jeg Homstvedtsletta som vanskelig, det var mange med samme etternavn der.

Jeg brukte egen sykkel og den fikk kjørt seg.

Formen ble god etter hvert. Kan ikke huske det regnet noen gang, men det gjorde det antakelig. Denne ruta hadde jeg et par år.

Så fikk jeg en landpostrute i Folkenborgområdet, før jeg ble «forfremmet» til å bli vikar i Mysenområdet. Det var hel stilling og medført også en del arbeid på kveldstid. Hadde rute opp Vandugbakken og ned Vandugveien. Det meste av arbeidstiden tilbrakte jeg på min trofaste sykkel. Posten kom den gang med toget. Det var egen postvogn på toget, og der var det en postbetjent som sorterte posten. Dagen begynte med noe som i dag må betegnes som en kuriositet. Posten kom med 9-toget fra Oslo. Da gikk samtlige postbud med en tralle ned Storgata til stasjonen. Der ble tralla lastet full med postsekker, og så dro vi den oppover Storgata til Kaupanggården, der Postkontoret den gang var.

Dette var et spesielt trekk i bybildet. Det hadde vært morsomt om det fantes et bilde av dette. Det er rart å tenke på når en i dag ser det kommer store postbiler med containere som trilles inn på postkontoret.

Av andre ting jeg husker, nevnes følgende: En gang hadde jeg lagt «Programbladet» i feil postkasse. Da kom postfullmektig Lie inn til oss postbudene, og sa med høytidelig og klar stemme: "Det er kommet klage på Dem, Sævik". Dette var noe jeg ikke satte særlig pris på. Jeg fikk forklart hva som var galt. Dagen etter lå det Programbladet i postkassen til rette vedkommende, innkjøpt av undertegnede i Narvesenkiosken!

Jeg har nevnt at posten kom og ble sendt med egen postvogn på toget. Ofte hadde jeg senvakt. Etter å ha tømte postkassene forskjellige steder i Mysenområdet, var det litt sorteringsarbeid før jeg skulle på toget som gikk til Oslo ved 21-tiden. Da hadde jeg blant annet med en sekk med verdipost. Den kvitterte postbetjenten på toget for å ha tatt imot, og jeg kvitterte for den sekken jeg skulle ha med tilbake.

Mysen postkontor hadde kontor i Kaupang i tiden 1936-59.

En gang bommet jeg. Da jeg kom tilbake til Postkontoret, kom vedkommende som hadde vakt der, mot meg og ropte at jeg hadde tatt med feil sekk. Jeg kastet meg på sykkelen, og på perrongen stod postbetjenten på toget ganske forstyrret. Vi byttet sekker og toget kunne gå noe forsinket. Han hadde jo kvittert for mottak av den sekken jeg feilaktig hadde tatt med. En gang fikk jeg beskjed av postsjefen at i ledige stunder, kunne jeg skjøte hyssingbiter (som var brukt til å binde postsekkene igjen med) og lage hyssingnøster av. Sparsomhet var den gang en dyd. Kan ikke huske jeg etterlevde beskjeden Jeg syntes nok det var å gå vel langt i nøysomhet. Av de som jobbet som postbud den gang, må nevnes Paul Pettersen. Ifølge Mysenleksikonet begynte han i Postverket i 1943 som vikar på Buerruta. Best kjent var han fra alle årene han gikk som postbud i Mysen. Han var en populær person, og vi husker han hadde et smil og «mor'n» til alle de han kjente, og det var de fleste.

Det var veldig greit å ha ham å spørre om forskjellig ting som vikar. Han hadde svar på omtrent alt. Han gikk sin siste runde som postbud i mars 1988, og det var mange som følte vemod. Mysen var blitt et fast trekk i bybildet fattigere. Dessverre døde han plutselig et år senere. Avslutningsvis vil jeg si at jeg har flere grunner til å være Postverket takknemlig, ikke bare for at jeg i min ungdom hadde fine sommerjobber. På den tida var det slik at for de som hadde gjennomført postskolen, var det plikttjeneste av en viss varighet. De ble da beordret til å gjøre tjeneste på anvist sted. Takket være dette beordringsystemet, traff jeg henne som jeg har vært gift med i over 43 år.

John Sævik